

Jacint Bosc

LA DANSA

MÉS BEL·LA:

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA

ADHERIT A LA LLIGA SARDANISTA

Sumari

<i>Els col·laboradors espontanis . . . . .</i>	<i>Jordi Cimalt</i>
<i>S'ha de conservar l'estil empordanès . . . . .</i>	<i>David</i>
<i>Festa dels cors . . . . .</i>	<i>Apeles Mestres</i>
<i>Pep Ventura i jo . . . . .</i>	<i>Alfred Gallart</i>
<i>Vida i obra de Pep Ventura . . . . .</i>	<i>V.</i>
<i>Elogi de la nostra dansa . . . . .</i>	<i>Jacint Bosc</i>
<i>Cançó de vora mar . . . . .</i>	<i>Tomàs Garcés</i>
<i>Noticiari . . . . .</i>	<i>***</i>
<i>Programa de l'audició de sardanes del mes de maig . . . . .</i>	<i>***</i>

Figueres

ANTIGA CASA

Fills de Josep Massot

Fundada l'any 1850

ÉS LA PREFERIDA DE LES
SENYORES ELEGANTS

PER LA SEVA ORIGINALITAT.

PEL SEU BON GUST.

PELS SEUS IMMILLORABLES GÈNERES

PELS PREUS VERITABLEMENT REDUITS

PLAÇA REPÚBLICA, 25 i 26

FIGUERES

EN
EL
RAM
DE LA
ELEGANCIA
MASCULINA
DIR

PUIG-PARIS

ES
DIR-HO
TOT

la casa varela serveix bé i és econòmica

la rellotgeria

varela

ha d'èsser la vostra casa

recordeu l'adreça:

perelada, 5

figueres

Vol prendre un bon cafè?

-- On?

== Gran Cafè

EXCELSIOR

==
Telèfon 218

RAMBLA

La Dansa Més Bella...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: SOCIETAT CORAL «ERATO»

Els col·laboradors espontanis

COMENTAVA un dia, un íntim amic meu, sobre la bel·ligerància literària que trobava a la nostra revista sardanística LA DANSA MÉS BELLA... i em deia que un defecte ben gros era que les planes del nostre portantveu fossin obertes a tothom, car això donava lloc, moltes vegades, a què es publicuessin alguns articles completament allunyats del camp sardanístic i altres que s'acostaven a ésser una aberració.

El nostre portantveu, de bell començament, fou obra de tres o quatre companys que, ultra treballar amb tot entusiasme en el si del Consell Directiu del Foment de la Sardana, s'esforçaven en la tasca d'emplenar el nostre portantveu-butlletí, d'articles més o menys variats d'assumptes al·lusius a la dansa nostra i hom feia els possibles per no haver de caure en aquells tòpics tan gastats – inspirats i bells, però, quan ho escrigué l'excels poeta Maragall, com mai ningú pugui superar-ho – i repetits de faisó tan carrinclona fent us i abús d'allò que la sardana és la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan...

Paulatinament, ens anaren encoratjant uns amics ja versats en literatura i vers simpatitzants de la nostra obra. Però, malauradament, arribà un moment que tots anaren minvant les seves aportacions i arribà un dia que ni tan sols enviaren cap més treball. La política deixava al marge tota propugnació per la dansa racial. I els incansables palatins de la dansa – si és que ens pot escaure el mot – sol·licitàrem la col·laboració de tots aquells que, volenterosament, sentien desigs d'ajudar-nos.

Però amics, què vàrem haver fet. Uns ens enviaven unes poesies – diem-ne poesies – que n'hi havia per llogar-hi cadires de tan «floralesques» com eren; altres, uns treballs literaris – així ho deien en les lletres que adjuntaven – que ens deixaven cor-glaçats, puix que ultra ésser francament dolents, molts no tenien res a veure amb el caire del nostre portantveu. I altres – potser els més – que presentaven unes combinacions gramaticals que esfereïen. Tret de

ben comptadíssimes excepcions no es rebien més que disbarats literaris i ortogràfics; alguns amb mots i frases més o menys ben escrites, però mancades sempre d'idees originals, mancades, sobretot, d'ànima.

Tot això podem atribuir-ho, indubtablement, a no comprendre ço que en realitat vol dir la paraula sardanista. Molts que se'n diuen i pensen ésser-ho pel sol fet d'acudir a totes les ballades que es celebren i que només dansen pel gust de dansar o per l'esplai que en la dansa troben per poder parlar i a voltes fer el tarlà amb la noia amb la qual es posa de costat. Es podrà dir veritable sardanista el que dansi fervorosament, àdhuc prescindint, si cal, de la noia del costat; el que s'emocioni amb les bones sardanes i el que s'indigni amb les dolentes; el que comprèn que la nostra dansa, essent una dansa nacional, ha de merèixer-li tot el respecte; el que posa, sincerament, en la sardana, no solament el cos sinó l'ànima, car si algun jorn ens la volien prendre, aquesta dansa que per nosaltres té tots els encisos, – com moltes altres coses que són ben nostres i estimades, – sabria defensar-la amb totes les seves forces...

Els sardanistes que només en porten el nom són indiferents en absolut a l'espiritualitat guiadora dels nostres anhels.

El bon sardanista troba, en tot moment, emocions per contar, iniciatives a exposar i emprendre i podem gairebé assegurar que si tots els sardanistes, o una bona majoria, en sentir una sardana la compreguessin en tot el que té de nostre, la nostra revista-portantveu fóra amena i brillant com la que en fos més. Allavors eixiria ben bé del poble i per al poble, i si, amb tot, no hi havia literatura hi hauria, si més no, idealitat, ànima! – ànima de poble conscient!

Ací teniu, benvolgut i car amic, el perquè de molts pseudònims que han sortit en el curs de la nostra humil publicació, car si sempre signàvem amb el nostre veritable nom] la repetida inserció d'aquest fóra de mal efecte pels mateixos lectors, i, per altra part, si una cosa o article està bé, és a dir, que és ben llegible, què hi fa que la signi un o altre? I si està malament, cal evitar que es publiqui, sigui qui sigui l'autor.

Amics! Ens plau dir-vos en to de crida: Tot el que us suggerís la sardana, fervorosament sentida, ardidament viscuda, ho publicariem amb tot goig i treballaríem per fer del nostre portantveu la publicació de més alt nivell sardanístic que pugués existir, perquè així seria el portantveu de la germanor, de la noblesa i de la sinceritat acoblades en la nostra estimada dansa.

JORDI CIMALT.

Sardanes? Sardanistes?

De sardanes, n'hi ha molta producció, molta existència, però poca selecció.

El mateix hem de dir dels sardanistes, però en molta més escala; és a dir, que malauradament n'hi ha encara més de dolents que de bons.

S'ha de conservar l'estil empordanès

RECORDANT algunes de les observacions que sobre la manera de ballar sardanes féu el senyor Manuel Prat, — en els cursets que amb tant d'encert donà — hem de confessar que tenia molta raó en dir que l'estil de ballar sardanes degenerava; és molt fàcil d'observar-ho que cada dia es va perdent el veritable estil.

En això hi té gran part de culpa Barcelona. El sardanista de la ciutat, — aquest curiós personatge que té el cos exprés per a tots els balls que van sortint — ha introduït en el ritme de la sardana, fantasies i passos exagerats a la vegada que desconeguts i d'un gust bastant dubtós.

Ens trobem que els joves de la ciutat, que en passar en les temporades estiuenques per les nostres contrades de l'Empordà, han introduït certs passos, i han fet que la joventut engrescada amb tantes coloraines, oblidés el veritable ritme de la sardana.

Tot això fa témer que d'aquí a uns quants anys, ja no es balli la sardana de la manera tradicional, única, bona i saludable.

Per la meua part em sembla que les sardanes no s'han de saltar — almenys amb salts exagerats, — sinó que s'han d'arrossegar mitjançant un ritme, o picant els temps amb una certa sorna. Quan es ballen les sardanes d'aquesta forma, el ritme — que segons deia Plató — és l'expressió de l'ordre o de la simetria, que penetra per la via del cos, dins l'ànima i dins tot l'ésser humà, revelant-li l'harmonia de la seva personalitat, un hom es torna lleuger i la dansa es converteix en un entusiasme encoratjador i agradable, allavors és quan la sardana és la nostra dansa catalana.

DAVID.

(D'Estel Pairal, de Banyoles.)

Festa dels cors

(Música del Mtre. Cassià Casademont)

*La Primavera és arribada
semblant a dojo el seus tresors,
és la gran festa de l'anyada,
festa del món, festa dels cors.*

*Ratllen el cel les orenetes,
canta a l'aubaga el rossinyol,
l'aire perfuma les violetes,
el blat espleta el bes del sol.*

*Sentiu al cor l'afany de viure
més ardit?*

*Sentiu l'amor bategar lliure
dintre el pit?*

*Rialla del bon temps,
rialla de les fiors
que despleguen ensems
perfums i cors!*

*Donzelletes afollades
de besades i cantors,*

*acudiu a les ballades
com un vol de papellons.*

*Ja s'espinga la tenora,
ja repica el tamborí;
au, fadrines, que ara és hora
de cercar-vos un fadrí!*

*La sardana és la llaçada
que al juntar les nostres mans,
en un sol, a la vegada,
junta els cors dels catalans.*

*Passa a dreta, passa a esquerra,
donguem vols d'ací d'allí;
sota a vostres peus la terra
se transforma en un jardí.*

*Que és llaçada, la sardana,
que al juntar les nostres mans,
en un sol dalè agermana
tots els cors dels catalans.*

APELES MESTRES.

Pep Ventura i jo

No tindria pas més de 14 anys. Mon caràcter era una nebulosa que anava condensant-se i prenent forma, tot lluitant contra agenes influències.

Aleshores em trobava gairebé dominat per la del meu mestre que era per a mí l'únic model digne d'imitar i per al qual sentia una mena d'idolatria.

Per això en aquells temps jo pensava i deia exactament el que pensava i deia mon professor, i com ell, era acèrrim castellanista, intransigent anti-catalanista, feia befa i escarni dels Segadors i de les sardanes i de tota manifestació de catalanitat. Ultra això, imitava com ell els antiquats i enrevessats alambicaments cervatins i gongorins que perseguint sempre la forma descuiden sovint el fet concret i viu.

Els meus criteris - hauria de dir la còpia ampliada dels criteris del meu mestre - sovint devien fer-me menyspreable i em valgueren l'antipatia de més d'un amic que era ben indiferent en qüestions polítiques i literàries.

La casualitat va dur-me un nou amic força més gran que jo i posseïdor d'una extensa erudició, i amb ell va ésser desviada per primera volta la correntia que m'arrossegava darrera del mestre.

Varen ésser abandonats per sempre més Cervantes, Quevedo, Góngora i tots els clàssics castellans que varen substituir una pila d'escriptors moderns - encara castellans també.

L'amic comentava cada autor i ben prompte nasqué en mí una pregona simpatia per Azorin i Pío Baroja, a l'ensems que es produïen entre el meu mestre i jo les primeres divergències, perquè ja no cal dir que ni l'un ni l'altre d'aquests escriptors eren sants de la seva devoció.

Anava a entrar als 15 anys essent extremadament romàntic i un pessimista inconsolable que arreu veia negrors, àdhuc en les beutats més sublimes i en les coses més falagueres i essent també un fervent devot del mar i de la costa empordanesa - que tantes meravelles té - i que cada dijous i cada diumenge en reseguia un troç esdevenint un romeu que recorria els caminots, de platja a platja i d'espadat a espatat.

El dia de Sant Quim festa major del Canadell una de les platjetes que formen la retallada i diversa platja de Calella de Palafrugell, amb uns amics sortírem de Tamariu en un bot a la vela i férem proa cap al Canadell.

Com en totes les festes d'aquelles barriades la

gernació era enorme. Eneus amics ballaven sardanes i bromejaven amics i amigues.

Jo que detestava la multitud vaig fugir de l'escampadissa de colors i completava la platja i vaig anar a cercar la solitud tan desitjada solitud en els roquissers de la Torre en una roca sobre el mar.

I allà romania meditant somniant qui sap quins impossibles o cononent algun pobre i obscur versot llacrimós que per dissort meva també en composava altres i en castellà.

La festa s'acabava. Els amics em cridaren

I ben prompte nostra queta lliscava calmosa pel mar, empenyuda per alè de vent que en prou feines s'hi inflava bé la vela.

Semblava com si la barca deixés amb recança la festa que finia.

La cobla llençà al vent notes de la darrera sardana. Era «Per tu ploro» d'En Pep Ventura.

Anàvem allunyant-nos de la costa, quins perfils es difuminaven com entombres. Durant tota la festa ni almenys havia ballat les sardanes. En canvi ara, mentre avançava mar endins i ens anava voltejant la blava mar i les ombres del crepuscle, adquirien més i més sentiment les notes melangioses i purtes de la mestrivola sardana, que escoltava meravellat.

Anava fent-se un nus mon cor, anava guanyant-me una estranyesa sensació, i unes llàgrimes esclatàren en mos ulls i en laren per mes galtes.

Era un plor de benèvolença, era una inefable sensació la que sentia.

I la barca seguia avançant lentament i la tonada arribava confosa, m'indubada entre els misteris, que li donaven més espai, dels espais que ens separaven.

I el mar entre ombres em donava una dolça frescor. Aquella inefable sensació durà dies i dies i a tothora repercutia dins mon cor la tonada melangiosa i el plor de la tenor.

I per la música de «Per tu ploro» vaig conèixer una nova sensació inefable com la que ella em produïa: les poesies d'En Maragall.

I com si aquella música aquelles poesies hagués estat una revelació, la dia trobava noves beutats i nous motius emulgaritat de les coses que m'envoltaven i entres que convivia, i que ara se m'oferien com un món immens, inestimable, que amb una mica de sentiment podien con-

vertir-se en la més pura sensació d'art i en el més meravellós encís.

I mentre pensava tot això, sorgia dintre meu l'insuperable dificultat de saber convertir en art totes les meves sensacions, i no podia vèncer la màxima dificultat de què les paraules castellanes que usava, diguessin ben bé el que volia.

Allò ja no era fer poesies mediocres i buides de sentit...

Insobtadament, com obeïnt a una força estranya i entre l'admiració dels amics i companys, es produí el meu iniciament en les glorioses lletres pàtries, amb una prosa, recull d'impressions de l'excursió de Tamariu al Canadell, i de l'incomparable melangia que m'havien produït les notes del «Per tu ploro» sardana que sentia per primera vegada i l'autor de la qual no coneixia ni de nom.

Certament que aquella prosa hauria estat gramaticalment - més ben escrita en castellà, però no n'hauria pas restat de bon tros tan satisfet.

Es produí la segona topada amb els criteris del meu mestre i esdevingué el total rompiment i la meva lliberació absoluta, a la vegada que també em deslligava de la literatura castellana per a conèixer totalment la nostra.

La majoria dels escriptors d'avui, seguint les petjades maragallianes ens parlen de la sardana i fan i desfan gairebé les mateixes imatges, a l'entorn de la rodona, de l'anella i de les mans agafades.

Tant de bo els simbolismes que veuen en la dansa, fins fa poc exclusivament empordanesa i ara ben catalana, esdevinguin realitats.

Però jo crec que més que la dansa pot enfortir vigorosament nostra catalanitat de sentiments, tota la música - àdhuc no essent sardana - de tots els que com En Pep Ventura en «Per tu ploro», «Arri moreu», i algunes altres de les sardanes que a l'Empordà en deien «pastorils» sàpiguen convertir en música i fer-nos arribar al cor en forma comprendora aquelles harmonioses, dolces, tristoies, i àdhuc alegres i valentes tonades que voleien perdudes en l'aire i a l'atzar de nostres terres en ailes de la cançó popular.

Jo, públicament confesso el meu pregon agraïment a En Pep Ventura, aquell músic de la terra empordanesa que no vaig conèixer i que va allunyar-me per sempre més d'un camí fatal que m'emmenava a un obscur abim.

(De La Sardana, de Barcelona.) ALFRED GALLART.

Vida i obra de Pep Ventura

Ingratituds a darrera hora

(Quarta i última part.)

PEP Ventura, allavors en plena pujança creadora, havia arribat a tenir sol·licitades les seves composicions per altres cobles. La venda de les seves partitures i les seves tocodes, aleshores tan mal retribuïdes, no podien pas fer-li, malgrat tot, un bon passament. En Pep va decidir fer entrar a la seva cobla el seu fill, el qual tenia disset anys i ja promedia al seu pare un bon ajut.

Pep es pensava que seria ben vist pels seus companys, però va tenir una decepció, puix alguns no van acceptar aquesta proposició que hauria reportat a En Pep un millor estament ben merescut.

D'aquí va sortir l'incisió. Aquells amics que havien anat junts es van dividir en dues parts, i, amb algun element nou, se'n van fer dues cobles noves. La seva estimada cobla, que tant de temps treballà cohesionada, va quedar desfeta.

Tot feia semblar que es girava contra En Pep. El seu treball sense repòs havia anat minant la seva salut. En efecte, Pep sentia com si mals esperits haguessin fet estatge en la seva còrpora. Calia cuidar-se bé.

I, tot amb tot, han passat uns altres anys. Durant aquest temps se li va morir el seu pare; i dos anys més tard d'aquesta mort, En Pep, víctima de la enta malaltia que el consumia, va mo-

rir. Era el 24 de març de 1875. Tenia 58 anys.

En Pep estimava tant la Sardana que hauria volgut que la seva cobla l'hagués acompanyat a la tomba tocant-ne alguna, per sentir-la, si és que els morts sentissin.

Però va ésser impossible. El dia de l'enterrament era Dijous Sant i per tal diada l'Església no permet aquelles tocodes.

Els músics de la cobla l'acompanyaren amb els instruments sota el braç, tots emmudits tristament, per la recança del que se'n va.

* * *

La biografia d'En Pep es fa difícil, puix són rars els escrits i lletres d'ell.

Si En Pep s'hagués pensat l'enorme treball que això implica, segurament que ens hauria deixat un bon seguit de dades

Ara s'ha de recórrer a la recerca dels vells empordanesos que en la seva joventut conegueren En Pep, o bé que sàpiguen dades certes d'ell.

Un treball així, i monumental de recerca detallada, l'ha emprès el benemèrit Pere Coromines, del qual esperem ansiosos de veure ben aviat la seva importantíssima obra biogràfica completa.

* * *

Per final vull remarcar que els *•Foments de la Sardana•* procurem honorar En Pep, encara que remarquem que Figueres encara deu a En Pep el monument que honori la seva memòria.

V.

Elogi de la nostra dansa

US prego em permeteu que vulgui esplaïar-me una mica, per a fer elogi, una vegada més, de la Sardana.

No creieu que hi faci sortir tot allò que ja us sabeu de memòria; no cal tampoc que repeteixi els elogis de l'immortal Maragall. No em puc pas enfilear tant. Em baso per a elogiar la nostra estimada dansa, en un punt de vista que pot semblar més empipador i vulgar, perdoneu-me l'expressió. Es a dir, en la molta feina que dóna.

Ja podeu anar mirant i remirant, tornar a mirar i remirar i no trobareu cap dansa que dongui tanta feina. La sardana, essencialment parlant, no és més que una cobla que toca i una munió que dansa. I, mireu que és cas, mantes vegades trobareu reunits, per a tractar d'actuacions passades i a punt de parlar d'actuacions futures, a uns quants individus dirigents d'una agrupació o entitat que per a portar a cap els seus projectes, que a primera vista semblen petits, han de desplegar un seguit d'activitats. Hom pot veure aquests individus que durant l'any es mouen, a tort i a dret, per a poder organitzar, un darrera l'altre, una colla d'actes purament sardanístics, amb totes aquelles minuciositats complicadores que aitals organitzacions ocasionen.

I ens cal dir ara: quan per conreuar solament una dansa és necessària l'actuació d'una «Agrupació» o «Foment de la Sardana», amb un Consell Directiu de mires quelcom més superiors a les que pugui tenir la Junta d'una qualsevol societat recreativa; quan per a desenrotllar la seva actuació els cal comptar amb un bon nombre de socis, ben disciplinats i compenetrats amb les normes ideològiques del Consell directiu; quan cal sacrificar moltes de les estones vagatives – podríem dir totes – i també moltes d'altres que no ho són; quan s'han fet els possibles per a editar una fulla, butlletí o portantveu per a donar una mica més de publicitat als seus desitjos; quan s'esmercen centes i centes de pessetes i es fan qui sap els passos i gestions, és perquè aquesta dansa que tant treball dóna i tants sacrificis sembla ve a exigir, ha d'ésser forçosament una dansa que fa excepció a les altres danses, una meravellosa plasticitat mai igualada, una encisadora música mai oïda, deu ésser el màxim de perfeccions humanes i el comble de tots els goigs divins.

I no amics, no. Es que, simplement, és la dansa de la nostra terra.

JACINT BOSCH.

Cançó de vora mar

*Cinta daurada de la platja,
lliga l'onada i l'oratjol.*

*L'onada al teu damunt s'allarga,
l'oratge fuig silencios.*

*Cinta daurada de la platja,
hi ha una vela a l'horitzó.*

*Allà baix el delfí saltava
rient dels remes del pescador.*

*Les gavines obren les ales
ben dretes, mentre el caragol
comença la seva tonada
sense fer mica de remor.*

*Si vingués la meva estimada
– ulls blaus, pell bruna de sol –
la vela seria més blanca
i el ventet encara més dolç.*

*Si vingués la meva estimada,
quin mar tan blau! quina claror!*

*Fugiu gavina, vela blanca,
oratge, caragol sonor!*

*Voldria ben nua la platja,
voldria lluny la mar i el sol.*

*Fugiu, gavina, vela blanca,
Ai, si vingués la meva amor!*

TOMÁS GARCÉS.

Noticiari

LAMENTEM el sorollós fracàs de la nostra darrera festa a profit del monument a Pep Ventura, celebrada el dia 3 del corrent, al parc-bosc de la nostra ciutat.

Amb festivals com aquest, en comptes d'anar endavant en pro del monument al malaurat compositor, fem regressió i, en aquest pas, hom preveu que l'assoliment de la seva erecció es va allargant, cada dia més, i si no hi donem una empenta tots els sardanistes i aimants de la Sardana de l'Empordà i d'arreu de Catalunya, el seu projecte no passarà, precisament, d'ésser això, un projecte, i no esdevindrà mai realitat, per vergonya nostra.

PER acord del Consell Directiu d'aquest Foment ha estat delegat per assistir a la reunió que celebrarà el Comitè Comarcal de la Lliga Sardanista, el diumenge, dia 29 del cursa, a Argentona, el nostre company Joan Salleres i Cros.

CALÇATS PALLAC
sempre les darreres novetats
a preus econòmics i garantits.

Carrer Galan, 2

EN plena primavera són moltes les entitats sardanistes que celebren arreu de la nostra terra festes i aplecs sardanístics, en els quals es té cura de contractar les cobles més bones, i aquestes d'interpretar les millors sardanes de la temporada bo i alternant-les amb les més selectes i ja conegudes.

Fa de bon veure aquest esplet de festivals que si en anys anteriors ja eren en gran nombre, enguany encara l'ultrapassa.

Tot sigui per un major expandiment de la sardana.

SEGONS estat de comptes presentat pel Tresorer, el dia 1 del corrent, tenim en caixa pessetes 675, 70.

Els comprovants estan a disposició dels senyors socis.

Cobla - Orquestra - Orquestrina
PEP VENTURA
Primera categoria

Per contractes:

Germanes Aiguavella
Cervantes, 4 Figueres

PROGRAMES I PUBLICACIONS

REBUDES:

Programa del IXe aniversari de la Fundació del Foment Sardanístic d'Horta.

«Estel Pairal», portantveu del Foment de la Sardana de Banyoles.

«Ressorgiment» de Buenos Aires, març i abril.

«Gaceta Musical» de Barcelona.

«Portantveu del Foment de la Sardana» de Ripoll.

Programa del IVe festival de Germanor Sardanista del Foment de la Sardana de Port-Bou.

Portantveu de l'Agrupació Sardanista de Sant Gervasi.

«Puntejant», portantveu del Foment Sardanístic Andreuenc, abril i maig.

«Atlàntida», de l'Agrupació Cultural Atlàntida.

«Vida Nostra», portantveu de l'Orfeó Martinenc.

«Portantveu del Foment de la Sardana» de Sabadell.

«Sardanístiques», Fulla mesal de la Joventut Sardanística de Calella.

«La Nova Catalunya», de L'Havana.

«Nostra Dansa», portantveu del Foment de la Sardana de Badalona.

«Joventut Sardanística», de Pineda.

Programes del Vè Aplec a Sta. Perpètua de Moguda.

Programa del III Aplec de la Sardana al Manantial Burriac (Argentona).

«Portantveu del Foment de la Sardana» de Ripoll.

Cartell-retrat de la cobla «Girona», de Girona.

Butlletí extraordinari de Joventut Sardanística de Calella.

«Ambít», portantveu del Foment de la Sardana de Manresa.

Programes del IV Aplec de la Sardana de la Joventut Sardanística de Pineda.

PER AL NOSTRE ARXIU:

Galantment cedides pels seus respectius autors hem rebut les sardanes per a cobla «Cantant pel bosc» i «Pòmells de ginesta» d'En Jaume Bonaterra; «Bellugadissa», «Besalú», «Festeig» i «La refilaire» d'En Pere Mercader Andreu.

El nostre amic i soci d'aquest Foment, Enric Ramis, ens ha cedit la sardana per a piano «Jugant i ballant».

Ben sinceres, donem les gràcies als seus donants.

CALÇATS PALLAÇ

Sempre les darreres novetats a preus econòmics i garantits

CARRER GALAN, 2

PER A LA NOSTRA BIBLIOTECA:

Hem ingressat a la biblioteca del Foment el llibre:

«Nit fantàstica» de Stefan Zweig, traduït per Pau Cirera.

Aquest llibre és de la col·lecció «A tot vent» (Edicions Proa).

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

Dimarts, 31 maig 1932

A tres quarts de 10 del vespre

A la part baixa de la Rambla. - Cobla PEP VENTURA

PROGRAMA

Cantant pel bosc * (estrena)	Bonaterra
Melodiosa (estrena)	Saderra
El meu barco	Morera
Per tu ploro *	Pep Ventura
Festamajonera *	Bou
Caterina (estrena)	J. Llenes

* Del nostre arxiu

AUDICIÓ 105

Noies, Nois: Per postals, a la

Llibreria Batllosera

Galan, 3

Figueres

FARMACIA NOVA I LABORATORI

DE

JOAN XIRAU

Instal·lats d'acord amb les més modernes exigències. Medicaments puríssims. Dipòsit d'específics. Anàlisis clínics.

Avinguda de la República, n.º 18

FIGUERES

NOVETATS PER A SENYORA

PERE JUANOLA

GIRONA, 24

FIGUERES

Aquesta casa rep continuament les

últimes novetats que imposa la moda

PREU FIXE